Du ngoạn Rio de Janeiro, Ba Tây

Quách Như Nguyệt

Các bạn thân mến,
Mỗi lần đi chơi bất cứ ở nơi đâu, N không bao giờ nghiên cứu tìm tòi (research) trước cả; để khi đến nơi, N sẽ được thấy những điều "unexpected", những điều bất ngờ ngạc nhiên và mới lạ. Đến Brazil, cũng không qua ngoại lệ đó. Tuy đã có xem 1 chương trình nói về Brazil, khi cầu thủ đá banh đẹp trai David Beckham người Anh đến viếng Ba Tây vào mùa World Cup hồi năm ngoái; có xem một số phim (movies) của người Ba Tây... nhưng N chỉ chú trọng về mặt khác, chỉ nhớ nhất cảnh tượng Chúa đứng giang tay nhìn xuống thành phố Rio thật đẹp mà thôi. Vì thế mặc dù có xem phim về vùng Amazon, có xem tapes về the "Rain Forest", coi như N hổng biết gì nhiều về Brazil hết, hihi... ngoài việc Brazil rất nổi tiếng về đại hội Mardi Gras vĩ đại được tổ chức hàng năm.

Hai mẹ con N. đến Rio de Janeiro khoảng 2 giờ chiều. Phòng con gái N đặt thuê là một phòng có ocean view, từ lan can nhìn xuống bãi biển, cảnh đẹp tuyệt vời! N vội vàng lấy máy chụp hình ra chụp ngay vài tấm. Sau đó 2 mẹ con thay phiên nhau đi tắm, ngủ một giấc rồi mới mặc áo tắm, áo khoác ngoài đi bộ ra bãi biển. Bãi biển Copacabana thật đẹp với hàng dừa xanh lào xào bay trước gió ở ngay trước mặt Hotel. Trời còn nắng chói lòa. Biển vào ngày Chủ Nhật nên có rất đông người, Copacabana Beach có cảnh núi non nên rất thơ mộng…. làm N nhớ đến bãi biển Nha Trang của nước Việt Nam mình. Nha Trang cũng có núi, phong cảnh thật hữu tình vì có nước có non chứ không như một số bãi biển ở California, khô khan, không có núi, đồi hoặc cây cối gì cả.

Bãi biển Copacabana

Hoàng hôn trên Copacabana Beach

Chụp hình cho nhau một hồi, 2 mẹ con ghé đến một quán ăn ngay biển ăn gà nướng và uống nước dừa xiêm. Nước dừa ở đây ngọt lịm, vừa ăn N vừa ngồi đón những làn gió mát hiu hiu thổi từ ngoài biển vào và vừa ngắm cảnh. Hoàng hôn đến từ từ với những cụm mây xanh ngắt, trắng nỏn, óng vàng thật đẹp!

Phương An đã sắp xếp chương trình để 2 mẹ con N đến Copacabana 2 ngày trước khi tour bắt đầu nhưng khi đi United Airline từ phi trường Los Angeles, máy bay bị trục trặc kỹ thuật nên rốt cuộc phải đáp 1 máy bay khác đến Houston. Đến Houston, cho dù trễ chỉ có khoảng 10 phút, sau khi cửa đã đóng là họ đành chịu thua, không thể nào mở cửa cho mình vào nữa. Thế là cho dù 2 má con của N đã phải chạy ...trối chết vì sợ trễ, rốt cuộc cũng phải ở lại Houston cho đến ngày hôm sau.

Hãng United Airlines đã cho N và con voucher đi taxi, ở Sheraton Hotel, cho voucher để ăn tối, ăn sáng, ăn trưa ngày hôm sau. Ngủ một đêm, sáng hôm sau thức giấc, thay vì ở Hotel, N bảo con thuê xe để đi chơi một vòng thành phố Houston. Mới cách đây 1 năm thôi, N đã đến thành phố này; đã gặp những người bạn quen trên diễn đàn… có nhiều kỷ niệm thật là vui! N đã không bao giờ ngờ lại có dịp đi trong lòng thành phố Houston một năm sau đó. Vì không mang theo cell phone nên N không có số phone của ai cả, bởi thế mặc dù Phương An đã lái xe đến rất gần nhà của chị Hoài Niệm, cũng đành chịu thôi, không nhớ lối nào để có thể đến

thăm chị, một bà chị thi, văn sĩ mà N rất quí mến. Phương An còn giữ số phone của cô Thanh Loan nên N nói con text cho chị TL để hỏi thăm và xin địa chỉ của chỗ mua quà ăn vặt. Hai mẹ con đến ăn sáng ở một tiệm phở rất đông người do bạn của Phương An giới thiệu, sau đó đi mua thức ăn vặt, có món chuối chiên dòn và một loại homemade banana chips rất là ngon. Phương An rất thích món chips này nên N đã mua thật nhiều mang theo để ăn lai rai trong hơn 3 tuần du ngoạn. N nói với con kiếm chỗ đi massage và 2 mẹ con N đã vào một tiệm massage gần gần khu đông đúc người Việt nam mình. N còn hơi cảm cảm nên toàn thân nhức mõi, tự nhiên được ... take a break, thích ghê! Phương An và N mỗi người được tẩm quất 1 tiếng rưởi thật là ….quá đã! :))

Vì mới đi 2 chuyến Ấn Độ, South of Africa năm ngoái và năm kia; mỗi chuyến bay khoảng trên dưới 20 tiếng đồng hồ nên khi bay từ Houston đến Rio de Janeiro chỉ có… 10 tiếng, N thấy chả thấm thía gì, hì hì… Ngủ một, hai giấc dài là đã thấy đến nơi. Khí hậu ở Rio ẩm và nóng nhưng không quá nóng như N nghĩ vì Ba Tây đang bắt đầu vào mùa thu và N là dân sinh ra ở Việt Nam nên sợ gì khí hậu nóng và ẩm thấp chứ, hihi…

Thời gian mà 2 mẹ con N ở Ba Tây, đất nước này đang có chuyện rắc rối lớn. Toàn dân đang hô hào chống đối chính phủ. Họ kéo nhau xuống đường, biểu tình rất lớn, có đến cả mấy trăm nghìn người đòi bà Tổng Thống bước xuống vì bà và Cabinet của bà đã ăn tiền quá đáng, tham lam tiền của đến tột cùng nên dân chúng đã nghèo lại càng nghèo hơn (sao nghe ...quen quen, giống nước VN mình quá zậy ta). Đại đa số dân Ba Tư bị đánh thuế nặng nề và đời sống khốn khổ hơn nhiều vì chính phủ đã "ăn" tiền, đút vào hầu bao của họ với lòng tham không đáy!

Sand sculptures / Copacabana Beach/sáng sớm hôm sau

Ngày hôm sau, hai mẹ con N lại đi ra biển vào sáng sớm, sau đó ăn sáng ở hotel, rồi đi shopping ở những cửa tiệm quanh quanh khu hotel nơi N ở. Tiền Mỹ lên giá chút chút nên cũng dễ thở hơn cho du khách đến từ nước Mỹ, $1 Đô La đổi được từ $3 đến $3. 25 Real (tiền của Ba Tây gọi là real) nên mua bóp và giầy da giá rất vừa phải, hàng làm bằng da bên Ba Tư đẹp, giầy mang vào rất thoải mái; quần áo thì họ có bán nhiều áo thêu tay, áo bằng ren (lace) mà N thích. Khoảng trưa trưa, 2 mẹ con ghé vào 1 tiệm ăn local, ăn seafood pasta, cá nướng, xu xu (quả xu xu là 1 loại rau quả mầu xanh, N hay mua về cắt mỏng xào lên với thịt bò hoặc trứng), cà rốt, hoa lơ, broccoli luộc và uống nước sinh tố; N đã thử uống sinh tố na, người Bắc gọi là trái na, người Nam gọi là măng cầu chứ không phải trái mãng cầu, ngọt lịm à, quá ngọt đi! N thấy trái na ăn ngon hơn là uống. Ăn trưa xong, 2 mẹ con N đi mua sắm thêm một hồi nữa thì cô tour leader text cho Annie, hối 2 mẹ con N mau mau về để gặp mọi người ở first meeting. Mọi người ngồi nghe cô tour guide nói về chương trình chuyến du ngoạn Ba Tây: "The best of Brazil". Nhóm đi tour chung với nhau là một nhóm nhỏ thôi, gồm cả 2 mẹ con N. chỉ có 12 người tất cả. Cả nhóm được offer một món cocktail đặc biệt của Brazil có tên gọi là "the Caipirinha". Đó là món uống quốc hồn quốc túy của dân Ba Tây, gồm có cachaça (white rum làm từ mía), đá bào, đường và chanh. Nếu họ bỏ Vodka hoặc Sake vào thay vì cachaça, hoặc bỏ dâu hay passion fruite hay một loại trái cây nào khác thay vì chanh thì tên gọi của loại nước uống rất đặc biệt này cũng sẽ khác đi. Khi đến Manau, ở trên du thuyền, N có thử làm Caipirinha, rất dễ làm nhưng N chỉ dám hớp 1,2 ngụm vì N biết mình không uống được rượu, nếu uống trên 3 hớp thì N sẽ.. say sưa túy lúy, hihihi..

Mọi người hẹn gặp nhau ở sảnh đường khoảng 7 giờ tối để đi tản bộ chung quanh hotel, dạo biển. Sau đó xe bus chở 12 người đến 1 nhà hàng ăn để ăn tối theo kiểu… Brazil.

N đã có đến ăn 1 nhà hàng Brazilian' Steak House ở Long Beach với nhóm bạn Boeing rồi nhưng ăn ngay ở Brazil dĩ nhiên thấy ngon và ..interesting hơn nhiều lắm! Họ mang đến ngay bàn cho mình đủ loại thịt nướng rất thơm ngon, thịt bò steak, thịt bò gân, thịt heo nướng, xườn bò, xườn heo nướng, thịt gà, thịt vịt nướng, cá nướng, ngay cả tim và gan gà nướng…v..v.. Họ cứ lần lượt mang đến cho mình ăn, cắt ngay tại chỗ, thịt mới nướng xong nóng hổi bốc mùi thơm phưng phức. Rau, trái cây, nuts thì tha hồ ăn bao bụng ở quầy sà lách, có cả sushi gồm nhiều loại cá tươi rói ăn tha hồ, ăn... mệt nghĩ, hihi.. (tiếc quá N lại không biết ăn cá sống, nghe con gái nói rất ngon!). Mỗi người được một ly rượu và 2 nước ngọt hoặc nước lạnh. Có đủ loại bánh ngọt, trái cây, kem lạnh để ăn tráng miệng thật ngon.

Hình dạo biển buổi tối / Copacabana Beach

Trái với nhiều người tưởng dân Ba Tư nói tiếng Tây Ban Nha, người Ba Tây nói tiếng Bồ Đào Nha bạn ạ. Cách đây khoảng 10 năm, N cũng mới biết đó chứ. Tên bạn làm personal trainer -là trainer cho N một thời gian- của N đi du thuyền 19 ngày ở Brazil; khi về lại, nhờ hắn nói, N mới biết. Xuất xứ tiếng Việt của mình, N có đọc và nhớ là từ một ông cha người Bồ Đào Nha phiên ra tiếng ABC Latin từ tiếng Hán. Thảo nào chữ viết của họ, N thấy có dấu ngã, sắc, huyền, dấu â, chỉ không có dấu hỏi mà thôi. Tại sao lại không dùng dấu “ngã” luôn cho tiện, hihi.... để nhiều người Nam, Trung, hoặc sinh trong Nam mà ở bên Mỹ lâu đời như N khỏi phải bị ... trouble chứ nhỉ, hihi...

Highlight ở Rio de Janerio là tượng Chúa “Christ of Redeemer”. Tượng Chúa tuy khổng lồ nhưng không kém phần sắc sảo này nổi tiếng nhất, vì là ...original.. Khi đến Bồ Đào Nha (Portugal) năm 2003, N cũng có thấy một tượng Chúa dang tay y chang như thế nhưng ở Portugal thì có ai nhắc đến bao giờ đâu nhỉ, hihi.. chẳng thấy có ai nhắc đến cả, chả nổi tiếng một tí nào so với tượng Chúa ở Rio de Janeiro. Năm 2005, khi ra Vũng Tầu chơi, N cũng đã lên khu có tượng "Chúa Dang Tay", Việt Nam mình cũng bắt chước làm nhưng tượng Chúa ở Vũng Tầu hổng được đẹp cho lắm, N thấy hơi hơi cải lương làm sao í, hihi...

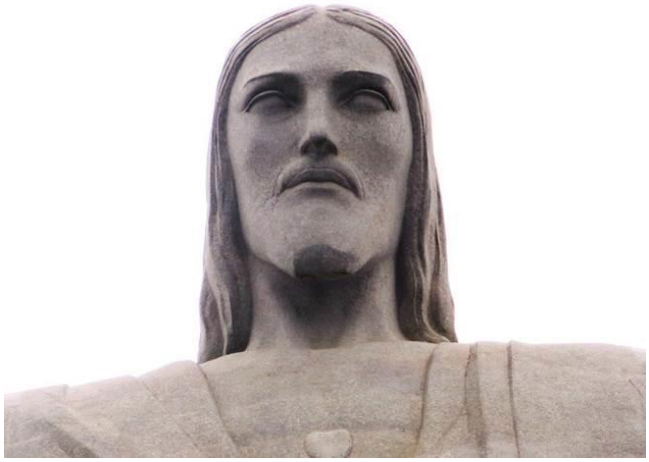

Hình tượng Chúa “Christ of Redeemer”

Hình Annie mang kiếng mát, cô nàng tự chụp lấy đấy ạ Con tem trên postcard là... N đó

Christ of Redeemer được dựng ở trên một ngọn núi cao, phải đi khoảng hơn ½ tiếng xe (loại xe đi trên đường rầy), đi ngược lên mới tới. Con gái N. đã rất điệu đàng, mặc áo thật đẹp, đeo loại kính mirror để khi chụp sẽ thấy hình tượng Chúa trong 2 lồng kính mát. Từ trên cao nhìn xuống, cảnh thật đẹp! N. đã thấy Sugarloaf Mountain và thành phố Rio de Janeiro phía dưới.

Ngày hôm sau, mọi người được xe bus chở đến trung tâm thành phố. Giờ ăn trưa, N thấy nhân viên hãng tư, nhân viên làm cho chính phủ từng lớp, từng lớp người đông đúc túa ra ngoài hãng để đi ăn trưa. Họ đi đầy đường... nhìn thấy rất là vui mắt. Phương An và N được dẫn đến xem những nhà thờ lớn, đặc biệt có nhà thờ Rio de Janeiro Catheral; kiến trúc rất lạ, nhà thờ hình tròn có chỏm cao nhìn giống như cái bánh ú bị cắt ngang đầu. Mọi người được ăn trưa ở một nhà hàng đã có history thật lâu năm, có những nhân vật rất nổi tiếng trên thế giới đã đến ăn ở đó. "Well known" restaurant này lúc nào cũng tấp nập khách ra vào, ngồi đầy chật bàn, ồn ào, náo nhiệt! Có quá nhiều thức ăn ngon, đặc biệt là món bánh Flan để ăn tráng miệng thật tuyệt vời!

Nhà thờ Rio de Janeiro Catheral

Sáng hôm sau, mọi người lên máy bay bay đến Salvador, một thành phố giàu văn hóa (rich culture) của Ba Tây, cách Rio de Janeiro khoảng 3 tiếng máy bay...

Hình chụp ở Salvador

Sau mấy ngày ở Salvador, 2 mẹ con N lại lên máy bay để bay qua Manau, Rio de Negro; tại đây mọi người lên River Cruise để cruising trên con sông vùng Amazon rừng rú.

Trạm chót của tour là Patanal, vùng đất wetland lớn nhất trên thế giới. Tuy là wetland nhưng khí hậu ở Patanal lại khô chứ không ẩm như những nơi khác ở Ba Tây. Sau 3 ngày ở đó, mọi người bay về lại Rio de Janeiro để tour thêm 1 ngày trước khi về lại Mỹ; riêng 2 mẹ con N đã book vé máy bay để đi tiếp đến khu Cataratas do Iguaçu, nơi có thác nước nổi tiếng Iquazu.

Hình ở Manau - Một loại cóc bé tí xíu trong rừng già Amazon - Thác nước Iquazu, chụp bên phía Ba Tây

Ipanema Beach

Ngày chót ở Rio, 2 mẹ con N đi bộ khoảng 25 phút đến một bãi biển khác, có tên là Ipanema để chụp hình. Con gái N vì muốn chụp không dính những người chung quanh nên đã đi ra xa xa, chỗ vắng vẻ người hơn 1 chút. N đang chụp hình thì giật bắn cả mình, quay lại thấy có 1 tên đang chỉa súng vào mình và nói: "*Give me money! Give me money!"*. N sợ quá nên đã làm rớt cái máy chụp hình và chạy ra xa, đối diện với hắn. Tên cướp này nhặt máy chụp hình của N lên, khoác giây quàng cổ của máy vào cổ, hắn lượm luôn cái I-Phone đời mới nhất của con gái N, 1 tay thì quơ quơ khẩu súng chỉa về phía N, nói liên tiếp: *"Give me money! Money! Money!".*

Lúc đó, trong lòng N nghĩ chắc chắc 100% là hắn ta sẽ lượm cái ví của con gái N đang nằm ngay ở dưới chân của hắn, máy video ngay đó nữa... và sẽ chạy đi. N tự nhiên thấy tiếc công lao của mình đã chụp hình nên nói với hắn: "*Give me back the memory card, give me back the chip, chip! Please*!". Hắn cầm cái súng chỉa thẳng vào người N. N thấy sợ hãi ghê lắm, chỉ sợ hắn đang "phê" drug hoặc đang say rượu, khùng lên sẽ nả đạn vào N chẳng tí xót thương! Con gái N lúc đó sợ quá, đã chạy ra thật xa và lấy tay chỉ chỉ vào hắn cho những người chung quanh thấy. Phương An đã la lên: *"No money! No money!"* Nghe Phương An la, N cũng la theo: *"No money! No money! No money!"* vừa la vừa lắc lắc đầu, vừa chỉ vào cái bóp đầm. Tên cướp có vẻ ngần ngừ, vẫn còn cầm trong tay I-Phone, máy chụp hình vẫn đeo trên cổ, lúc đó hắn đã nhặt thêm cái máy quay video nhỏ xíu rồi; không hiểu sao hắn ta lại bỏ xuống hết và nói: *"No money, no problem!", "No money, no problem!"* vừa nói hắn vừa bỏ đi, trong tay còn ngoe nguẩy khẩu súng đen ngòm, 1 lúc sau hắn mới nhét vào bụng.... Lúc đó đã có 1 cặp người Mỹ đứng gần đó nhìn thấy và những người bán hàng từ khá xa cũng nhìn về phía tên cướp và 2 mẹ con của N. Có thể nhờ Phương An cố tình la to và lấy tay chỉ chỉ vào hắn nên hắn sợ bị người ta gọi phone kêu cảnh sát chăng? Cái bóp thì lại khá lớn, mầu tím tươi rất nổi nên hắn sợ bị để ý chăng? N cũng không hiểu tại sao nữa, chỉ biết là ...miracle, 2 mẹ con N đã quá may mắn, may mắn quá chừng quá đỗi! Cảm ơn Thượng Đế, cảm ơn Trời Phật!

Mọi chuyện xẩy ra quá lẹ, cứ như là trong xi nê vậy, quá hãi hùng!! Lúc đứng ngay đó, lúc bị chỉa súng... không hiểu sao N đã không thấy sợ lắm, ngạc nhiên nhiều thì đúng hơn (hay là sợ quá nên bị "numb" luôn?)

và N đã nhớ mình nghĩ trong đầu: "*Chẳng lẽ hôm nay là ngày chót của đời mình?*". May quá, tên cướp đã bỏ đi mà còn không lấy một thứ gì. May mà N chưa tới số. Sau đó, nghĩ lại... N thấy mình dại quá, chỉ vì 1 cái chip trong máy chụp hình mà có khi mất mạng như chơi.

N không còn tâm trí nào mà ... chụp hình cho con nữa, N bảo con ra về ngay nhưng Phương An lại bảo là sợ đi về phía mà tên cướp đã đi: *"Mình đợi khoảng 15 phút đi mẹ... rồi hẵn đi, con sợ hắn lại tiếp tục rình 2 mẹ con mình".* Thế là 2 mẹ con mang đồ đạc đến chỗ có đông người, N lại tiếp tục chụp hình cho con, sau đó mới đi ra đường lớn và lấy Taxi về lại Hotel.

Salad bầy thật đẹp

Phương An sau khi bị cướp, vẫn còn cười được mà...

Bữa tiệc Farawell Lunch ngày hôm đó, cái ngày mà buổi sáng sớm 2 mẹ con bị cướp dí súng đó ạ, là một bữa ăn trưa thật ngon ở một nhà hàng trang trí toàn bằng nhiều chai rượu nhìn lạ mắt. Họ trang hoàng những món ăn thật đẹp lại rất dễ ăn; có cả nhạc sống nữa: một anh ca sĩ vừa hát vừa đánh đàn và một nhạc sĩ hát phụ họa.. nhạc rất du dương.

Nhà hàng chưng bầy nhiều chai rượu

Selarón Steps

Sau đó mọi người đi bộ đến viếng những bậc cầu thang nổi tiếng của thành phố là Rio Stairs hay còn gọi là Escadaria Selarón Steps. Người nghệ sĩ có công làm nên những bậc thang này tên là Jorge Selarón. Ông sinh năm 1947 tại Chí Lợi. Ông đã sống lang bạc trên 50 quốc gia bằng nghề họa sĩ và nặn tượng cho đến khi ông đến Rio de Janeiro. Tại đây, từ năm 1990; ông đã bỏ hết tâm trí vào việc làm đẹp những bậc cầu thang ngay trước cạnh nhà ông. Đã có biết bao nhiêu lần phone của ông bị cắt và ông bị dọa đuổi khỏi nhà vì không trả nổi tiền nhà. Ông bán tranh vẽ của mình để lấy tiền mua gạch, gom góp làm mỗi ngày cho những bậc cầu thang mà ông cho là: "*Quà tặng của tôi cho dân chúng nước Ba Tây*". Có 250 bậc thang được gắn trên 2,000 miếng gạch men, được thu nhặt từ hơn 60 quốc gia trên thế giới. Selarón cho rằng công việc này của ông sẽ không bao giờ chấm dứt: "*Giấc mơ điên rồ và độc đáo này chỉ sẽ chấm dứt khi nào tôi nhắm mắt ra đi*". Lúc đầu ông lượm lặt từ đường phố, những chỗ đang xây cất có dư thừa những miếng gạch men. Sau

này du khách từ khắp mọi nơi trên thế giới đã mang đến những viên gạch men mà họ ưa thích để tặng ông. Ông đã vẽ trên 300 miếng gạch một người đàn bà da đen đang có bầu. Ông cũng đã tự vẽ ông đang có bầu nữa!. Cô tour guide kể cho mọi người nghe rằng người đàn bà mà ông thương đã chết khi đang mang thai với đứa con trong bụng, đó là lý do tại sao ông bị ám ảnh và đã vẽ nhiều như thế! Selarón là một người có tài nhưng hơi bất thường, lúc thì ông rất cheerful, vui vẻ; lúc thì ông lầm lì, buồn bã chả muốn nói chuyện với ai. Người họa sĩ tài ba này chết ngày 10 tháng Giêng năm 2013. Chính phủ cho rằng ông tự tử nhưng dân chúng vùng chung quanh đó nghĩ là ông bị giết. Về sau này, khi ông đã nổi tiếng, tiền bán tranh của ông lên giá rất cao. Tiền bạc rủng rỉnh, tính tình ông lại rộng rãi, thoải mái, cửa nhà lúc nào cũng rộng mở không bao giờ đóng; ai muốn đến xin tranh ông cũng cho, xin tiền ông cũng để vung vãi, cho thả cửa, ai muốn lấy gì thì lấy. Ông lại ở có một mình nên có thể đây là một nguyên nhân ông bị kẻ xấu xa giết hại. Xác của Selarón khi tìm thấy có nhiều chỗ bị bỏng (burnmarks). Selarón Steps đã được quốc tế công nhận và đã là một chỗ có đông du khách đến nhiều nhất ở Rio, ngang ngửa với Christ the Redeemer.

Trên đường đi N đã thấy có hai cây cao mọc kế nhau, từ xa xa, N đã tưởng thân cây được gắn lên hoa lá, nụ hoa bằng silk, bằng ny lông chứ; nhìn đẹp và tươi quá, lạ quá... cứ như là hoa giả. Khi đến gần, N hỏi cô tour guide, cô đã giải thích sơ sơ, bảo loại hoa này rất độc, poison của nó có thể làm chết người! N cứ trầm trồ mãi vì đây là lần đầu N thấy loại cây này, cành và rất nhiều hoa, nụ hoa mọc bọc bao quanh thân cây, hoa mầu hồng đậm có nhụy lớn nhìn thật đẹp! Cannonball là tên của loài cây rất lạ này.

Cây Cannonball

Cuối cùng mọi người lấy cable đi lên đỉnh của Sugarloaf Mountain. Sugarloaf là một trong bẩy kỳ quan thiên nhiên mới của thế giới. Khi lên đến đỉnh núi Sugarloaf, trời mưa nhẹ lâm râm nên mây mù che phủ, thỉnh thoảng mây mới tan được một chút để du khách có thể thấy ngọn núi mà Jesus Christ đứng cao tít từ trên chỏm núi ở thật xa; thấy thành phố, vịnh, tầu bè, du thuyền ở phía dưới. Cũng tại ngay trên núi này, khu shopping, nhà hàng ăn; N đã thấy một loại khỉ nhỏ xíu, nhỏ chỉ cở bằng con chuột, lông dài tua tủa nhìn ngầu, mean lắm chứ không được dễ thương. Khỉ chạy trên mấy cây cột bắt ngang giống y như chuột chạy, đuôi nó dài thòn...

Khỉ, nhỏ khoảng bằng con chuột **Sugarloaf Mountain**

Về lại Hotel cũng đã hơn 4 giờ chiều, trời vẫn mưa, khi nặng khi lất phất. Hai mẹ con N đã tranh thủ thời gian để đi shopping ở khu chợ trời (chỉ có một tuần một ngày Chủ Nhật) ngay trung tâm thành phố, mặc kệ trời đang mưa càng lúc càng tầm tả... Sau đó còn lấy Taxi để đến một Mall lớn nhất, xa xỉ nhất Rio; ăn tối tại một nhà hàng Ý rất sang trọng ở đó. N nghĩ nhà hàng này chắc ngon vì có nhiều người chờ đợi. Quả đúng như thế, khi vào ăn, mới biết nếu ăn all you can eat thì mất khoảng $20 đô, nếu bỏ thêm chỉ có $1 đô; họ sẽ mang cho mình thêm món cá nướng. Quầy buffet cũng đã có nhiều cá và thịt nướng rồi nhưng thêm $1, món cá nướng họ mang ra không ngờ lại ngon như thế, nguyên một con lận, lại rất fresh, nướng rất thơm ngon nữa...

Hai mẹ con N ăn tối xong, đi xuống tầng cuối cùng của Mall; thấy thiên hạ đang xếp hàng dài thật dài, họ phải chờ đến lượt để đi xe Taxi. Phương An đứng đợi khoảng 10 phút với N, cô bé có óc nhận xét giỏi ghê, đã bảo mẹ: "*Mẹ muốn đứng đây đợi không? Con nghĩ chắc là lâu lắm đó! Mẹ với con đi ra ngoài đón Taxi đi... chứ con thấy sao xe Taxi đến ít quá! Cái hàng dài quá dài, chả thấy nhúc nhích gì cả.*" Ngoài trời vẫn còn đang mưa tầm tả. N thấy hơi ngài ngại, sợ phải dầm mưa; lại không chắc có đón được Taxi hay không? Nhưng N thấy con gái nói cũng có lý, đứng đây chờ không biết phải chờ đến chừng nào, đã hơn 10 giờ đêm rồi, Mall đã đóng cửa. N thấy lo quá, nếu ra đường đứng đợi xe, vừa mưa lại vừa thiếu an ninh vì ban đêm ở thành phố này rất nguy hiểm, dễ xẩy ra nhiều chuyện rủi ro. Thôi thì đành mặc cho số phận, cũng phải liều một phen vậy chứ biết làm sao? Thế là hai mẹ con bỏ hàng, đi bộ ra ngoài; đi qua bên kia đường để đón xe. Trời mưa lạnh, hai mẹ con chỉ có 1 cây dù; may mà mưa gió cũng tự nhiên bớt hẳn đi. N đang lo không biết có đón Taxi được không thì may quá, có 1 cái Taxi bỏ người xuống; thế là hai mẹ con N vội vàng chạy lại, hy vọng ông tài xế sẽ cho đi. Chắc ông Taxi thấy tội nghiệp cho 2 mẹ con của N, mới đầu ông ta đã lắc đầu lái đi rồi; không hiểu nghĩ sao ông lại cho de xe lại và ngừng để 2 mẹ con của N lên xe. May thật là may! N mừng ghê lắm! Mừng quá chừng mừng!

Sáng hôm sau, khoảng 10 giờ sáng, N nói con gọi bellboy lên lấy hành lý xuống. Ông bellboy hỏi 2 mẹ con đi Local hay International Airport? Phương An lúc book vé máy bay đã không hề biết, con bé cứ nghĩ, cứ đinh ninh là chỉ có một phi trường thôi à. Bây giờ Phương An nghe hỏi, cô nàng ta lại cứ nhất định là International. N. nghe ông ta hỏi thế, bèn hỏi lại con: "Coi chừng là Local Airport đó con vì mình đi từ Rio đến Iquazu Falls là cũng cùng ở trong nước Brazil mà, thuộc nội địa mà!"; N đã nói thế mà nó cứ nhất định không chịu nghe lời N; nó cứ nói với ông bellboy là International Airport, N cảm thấy nghi ngờ quá nên nhất định bắt con bé phải xem lại giấy tờ cho bằng được, check lại địa chỉ cho chắc ăn. Các bạn biết sao không, đúng là Phương An đã book đi từ phi trường nội địa đến Iquazu Falls (giá rẽ hơn nhiều) mà cô nàng không biết. Nếu N không bắt Annie check lại kỹ thì 2 mẹ con đã lại trễ chuyến bay rồi vì phi trường quốc tế rất xa Hotel, mất khoảng 45 phút lái xe, tốn khoảng $60 đô tiền Taxi, xe của Hotel thì phải trả đến $150. Nếu không biết, khi đến International Airport, check in mới hỡi ơi biết ra là không phải, 2 má con bắt buộc lại phải lấy Taxi để đi Local Airport, thì làm sao có đủ giờ??! Đúng là quá may đi vì thường thì 2 mẹ con N tự mang hành lý xuống và tự kêu Taxi . Hôm đó hổng hiểu sao tự nhiên N lại... sang, hihi... muốn bellboy lấy hành lý cho mình và không ngại trả tiền chuyên chở, đi xe limousine của Hotel. Đúng thật là đi chơi cũng rất cần trời thương, cần may mắn lắm....

Chụp xuống qua cửa sổ của máy bay

N sẽ làm PPS cho Salvador, Manau, Patanal và viết bài thêm sau nhé.
Hy vọng là các bạn không ngủ gật khi đọc bài N viết tả tỉ mỉ, dài dòng, cà kê dê ngỗng nhé... hehe

Hình chụp Rio de Janeiro: https://youtu.be/bkEqjOYhPaU

Như Nguyệt
12 tháng Tư, 2015